

. ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

02/06/2015 - 12:05

Άπνοια, μια ... «Σπιτική Περφόρμανς»

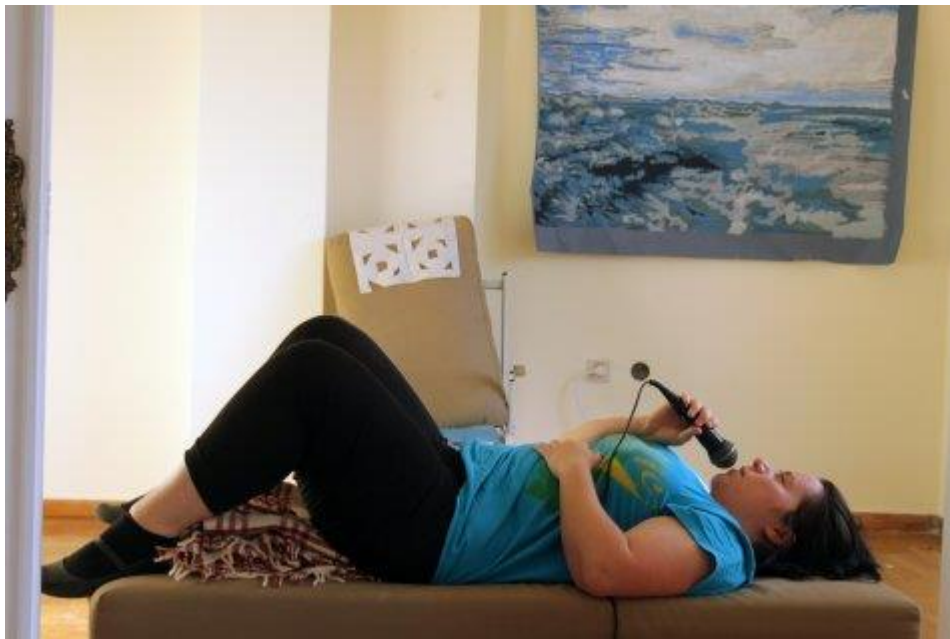
Η Θεατρική Ομάδα Nova Melancholia επιλέγει τέσσερα μικρά διηγήματα και στήνει το δικό της σπιτικό

ΕΥΗ ΠΡΟΥΣΑΛΗ

Τα βιβλία διηγημάτων του Μάριου Ποντίκα με τίτλο *Ζήτω, Διηγήματα* ελαφρώς μεταχειρισμένα και *Κουταμάρες* (και μια *Εξυπνάδα I*) και (II) κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Γαβριηλίδης. Πρόκειται για σειρά διηγημάτων που πρωτοεκδόθηκαν στη δεκαετία 1975-85 κι αποτελούν ενδελεχή καταγραφή

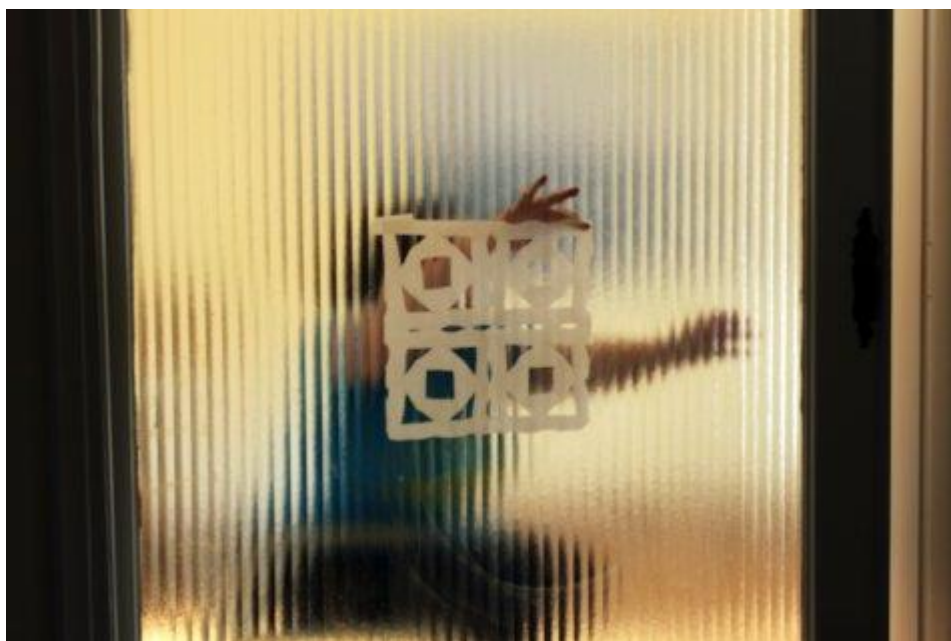
και εμβριθή μελέτη της τότε νεοελληνικής κοινωνίας και των θεσμών της, του ήθους και της συμπεριφοράς του νεοέλληνα αλλά και της νοοτροπίας του «μικροαστισμού» που βρισκόταν στα σπάργανα κι ενηλικιώθηκε στην επόμενη γενιά, δηλαδή τη δική μας. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό αυτών των διηγημάτων είναι το αξιοθαύμαστα πυκνό τους νόημα, που πηγάζει από ένα λόγο απέρριπτο, λιτό, ευσύνοπτο, κοφτερό, όμως, σαν λεπίδα. Λόγος καθολικός και λόγος προσωπικός. Της Ιστορίας και του υποκειμένου της. Των λαών και του ατόμου. Των εθνικών προσδοκιών και των προσωπικών φόβων και διαψεύσεων. Των κοινωνικών θεσμών και των διαπροσωπικών και καθημερινών σχέσεων. Λόγος οικείος που σχηματοποιεί και νοηματοδοτεί το ανοίκειο, εκείνο που υπεκφεύγει, εκείνο που εμφωλεύει, εκείνο που αποκρύβεται. Το σημαντικό στοιχείο, όμως, είναι η αισθητική της γραφής τους, το συγγραφικό ύφος. Ύψος, που ισορροπεί ανάμεσα στο ρεαλισμό και την υπέρβασή του –που ενίοτε αγγίζει και διαπερνά το σουρεαλισμό σε μια μαγική εκδίπλωση του φαντασιακού–, η εμπνευσμένη μυθοπλασία –αλληγορία, συμβολισμός, μετωνυμία–, το γκροτέσκο, σε συμπόρευση με το καυστικό χιούμορ και τον αδιόρατο σαρκασμό.

Η Θεατρική Ομάδα Nova Melancholia επιλέγει τέσσερα μικρά διηγήματα, από τις προαναφερθείσες συλλογές και υπό τον τίτλο *Άπνοια* στήνει μια «σπιτική περφόρμανς». Σ' ένα ιδιωτικό διαμέρισμα στο κέντρο της Αθήνας, οι τρεις ηθοποιοί (Βίκυ Κυριακουλάκου, Βασίλης Νούλας και Κώστας Τζημούλης), μέσα στο φυσικό φωτισμό του ήλιου που δύει πίσω από το Πεδίον του Άρεως και της μελαγχολικής νοσταλγίας που αποπνέει το ηλιοβασίλεμα, αρθρώνουν φράσεις κοφτές, δια μέσω μικροφώνου, φράσεις πνικτικές, οικείες κι όμως σημαίνουσες

ενός νεοελληνικού κόσμου, στον σκελετό του οποίου χτίστηκε ο σημερινός. Παρακολουθούμε, πώς η καθημερινή πραγματικότητα της δεκαετίας του '80 διαμόρφωσε την αισθητική, τη νοοτροπία αλλά και τα ζητήματα που προβληματίζουν και ταλανίζουν τον νεοέλληνα έκτοτε.

Οι επιτηδευμένα κομμένες χαρτοπετσέτες μεταμορφώνονται στην παράσταση στα κατάλευκα «σεμεδάκια» της γιαγιάς που στολίζουν κάθε γωνιά και έπιπλο του σπιτιού. Τα καθημερινά τετριμμένα ζητήματα που απασχολούν τους μικροαστούς (πρίζες που ξεκολλούν, ψυγεία που χαλάνε, μια απιστία, το δάνειο του σπιτιού κ.ά.) ανάγονται σε μείζονα προβλήματα, μιας ζωής κενής νοήματος, παραγεμισμένης από τα σλόγκαν των διαφημίσεων της κατανάλωσης. Η ευφυής απεικόνιση ενός παλιού αρχοντικού που ρημάζει, με μικροσκοπικές ζωγραφιστές εικόνες, αποτυπώνει την παρακμή της παλιάς αριστοκρατικής κοινωνίας που υποτάσσεται στην επέλαση του κάθε μορφής «νέου». Την ίδια στιγμή που τα νεοαποκτηθέντα διαμερίσματα λάμπουν από την καθημερινή λάτρα και «επιδιορθώνονται» για να αντέξουν στο χρόνο. Η ανέφικτη επικοινωνία δύο προσώπων, μέσα από ένα διάλογο «μασκών», ειρωνική νύξη ενός ενδιαφέροντος για το συνάνθρωπο που χάθηκε διά παντός. Η ανατροπή της διαδοχής των εποχών και η αποκατάσταση της τάξης από τα συναρμόδια υπουργεία, παραπέμπει στον ακλόνητο πυρήνα αναφοράς του νεοέλληνα: το Κράτος. Και τέλος, ένα πικάπ που παίζει δίσκους βινυλίου (Λοΐζος, Μπομπ Ντίλαν, Αρίθα Φράνκλιν, Μ. Δημητριάδη κ.ά.), ακουμπισμένο στο τραπεζάκι της βεράντας, απέναντι από έναν ανεμιστήρα, με το νερό από το λάστιχο να τρέχει, αφειδώλευτα, όπως πριν από τη μεγάλη λειψυδρία του '90 στην Αθήνα.

Μια προσεγγίση στις λεπτομέρειές της περφόρμανς, η οποία με υποδόριο χιούμορ, ειρωνεία και αδιόρατη υπονόμηση μεταφέρει, με «χειροποίητο», αναλογικό τρόπο –ως αρμόζει στην εποχή– το ουσιώδες, πίσω από το οικείο. Η παράσταση, κατορθώνει με απλά υλικά και μέσα, να αναδείξει το δυναμισμό του ρεαλιστικού λόγου, που κρύβεται πίσω από τα φαινομενικά στάσιμα νερά του. Ο συγκεκριμένος λόγος του Ποντίκα βρίσκει την οικεία του φόρμα και τον οικείο του τόπο. Μία περφόρμανς που «μαγείρεψε» αυθεντικό «σπιτικό» θέατρο για μία ώρα σε περίπου 25 θεατές. Αξίζει να το επισκεφτείτε.

Παραστάσεις σε διαμέρισμα στα Εξάρχεια:

1, 2, 8,9, 19, 20, 21, 26, 27, 28/6

Τηλέφωνο κρατήσεων: 6972 730557